

indtraadt i Betragtningen, at hvad der ifjor var Hovedsagen, betyder i Nar ingen Ting, efter at man har opbaget, at Fonden ikke er til. Min Betragtning af denne Sag er, at vi have en hel Del Præsteembeder, der ere større, end Præsteembeder bør være. Det største Præstekald, der har været ledigt, medens jeg har været Minister, ansættes til en Indtægt af omtrent 25,000 Kr., og flere Embeder have været ledige med en Indtægt af 12—14,000 Kr.; dette er meget mere, end der efter mit Skjøn er fornødent, for at et Præstekald skal siges at være lønnet endog saa meget godt. Dette har bragt mig til at klippe noget af de overflødige Midler, og lade disse Midler indbetale som alle andre kirkelige Midler blandt Stiftsmidlerne; de oppeberes der paa selv samme Maade som f. Ex., hvad der kommer ind ved Salget af Præstegaardsjorder, og det er en meget stor Omfætning, der for Øieblikket finder Sted med Hensyn til Præstegaardsjorder. Jeg benytter her samme Ret, som tidligere Ministre have benyttet, at sælge dem og lade Midlerne indbetale blandt Stiftsmidlerne. Nu finder Flertallet vel ikke, at det i og for sig betragtet er forkasteligt at formindste de altfor store Midler, man vil vel heller ikke finde, at det i og for sig er forkasteligt at forbedre nogle af de altfor smaa Lønninger, saa meget mere som det er forbundet med stigende Banskælighed at faae de smaa Præstekald besatte; men saa komme vi til det højere politiske Moment: man vil dog ikke finde sig i det, da det er den nuværende Minister, der har gjort det; dette er jo Omfædet paa, hvad den ærede Ordfører har sagt. Jeg benytter over disse Midler den Naadighed, som hidtil har været tilstede, og de ere ikke inddragne under Finantslovens Behandling, fordi de ikke indbetales i Statskassen; ingen Del af dem med Undtagelse af Bispetienderne, som midlertidig ere inddragne, passerer Statskassen. Det er kun derved, at Geistlighedens Lønningsforhold omordnes ved Lov, at disse Midler kunne bringes ind under Finantslovens aarlige Bevillinger. Jeg modsætter mig derfor bestemt det af Flertallet stillede Ændringsforslag.

Ordføreren (Berg): Jeg skylder den ærede Minister et Par Bemærkninger angaaende Hovedspørgsmaalet i det Ufsnit, der ligger for, nemlig om Theatret, de øvrige Udtalelser skal jeg lade ligge til siden hen i den øvrige Debat. Den ærede Minister begyndte med at meddele os den formentlig splinternye Nyhed, at der ikke er Noget, der hedder Bevillingsmyndighed. (Lh. Nielsen: Det har staaet i en Artikel i „Dagens Nyheder“!) Ja, naar det staaer i „Dagens Nyheder“, saa maa det være rigtigt. Jeg vil dog sige, at dermed er ikke selve Bevillingsmyndigheden ført ud af Verden, der maa i alt Fald være Noget, der giver Bevillingerne og denne Noget maa være en Myndighed, hvad saa Ministeren vil have den

kaldt. Nu kom Ministeren i Forbigaaende ind paa Udførelsen af Grundlovprotestanternes Testamente, og der gjorde han mig den store Ære at tilstaa, at han en Gang havde været i Demokraternes Leir og arbeidet Side om Side med mig. Det er mig overordentlig kjært, at den ærede Minister minder os om, at han tidligere i sit Liv har havt visse andre politiske Anskuelser end dem, han nu har, og at han ikke altid har staaet og forsvaret Grundfætninger, som han nu forsvarer; men det er ikke første Gang, at vi have det Sær-syn, — jeg vilde ønske, at det blev sidste — at ærede Medlemmer i denne Sal have været ret frisindede og have kunnet forsvare saadanne politiske Anskuelser, men at, naar de kom op til det lille Bord hist henne, fandtes der ikke videre Spor deraf. Jeg takker altsaa Ministeren for, at han har mindet os om, at han tidligere har havt andre politiske Anskuelser, og det maa han aabenbart have haft, idet han tror at have været enig med mig i Forstaaelsen af, hvad der skete i 1866; thi Hensigtsmæssigheden af, hvad der da skete, har jeg tilvisse aldrig erkjendt, men protesteret imod. Jeg har altid erkjendt, ogsaa den Dag, da jeg troede, at det var nødvendigt at sige Ja dertil, at det, der skete, var et i alle Henseender uberettiget Angreb fra visse Kredse i Samfundet mod vor frie Forfatning, hvilket der blev benyttet en sørgelig Tid til at gennemføre. Naar den ærede Minister da paa dette Punkt er enig med mig, saa vil jeg haabe, at han ogsaa snart vil komme til at overveie, ved hvilke Midler vi skulle forhindre, at der glides mere ned ad den Straaplun, hvorpaa man i 1866 tvang os ind, altsaa forhindre, at det Testamente, jeg omtalte, bliver ført igennem. Dernæst gif den ærede Minister over til selve Spørgsmaalene ved Theatret. Han opholdt sig ved Spørgsmaalet om Theatrets Reservecfond og om en gammel Lov, der formentlig har gennemgaaet mange Rivninger efter de senere tagne Bestemmelser, og hvori han vilde søge sin Lovmedholdelighed. Da dette Spørgsmaal formentlig ikke her skal præjudiceres, eftersom det, — det har Flertallet i sin Betænkning for saa vidt indrømmet Ministeren — vil komme under særlig speciel Behandling, navnlig naar Statsrevisionsudvalget kommer med sin Indstilling, skal jeg ikke komme dybere ind derpaa. Men jeg skal sige den ærede Minister, at, naar der for Bevillingsmyndigheden er fremlagt et Budget over Theatrets Indtægter og Udgifter hvorefter denne har bestemt sit Tilskud, vil man forgjæves der søge en Indtægt dragen ud af Theatrets Reservecfond til Brug i det følgende Aar. Bevillingsmyndigheden maa formentlig derigjennem være berettiget til at sige, at de Udgifter, der siden maatte ønskes afholdte, maa tages af Theatrets ordinære Driftsindtægter plus de givne Tilskud, som i de senere Aar have været 60,000 Kr. Den ærede Minister kom dernæst til Spørgsmaalet